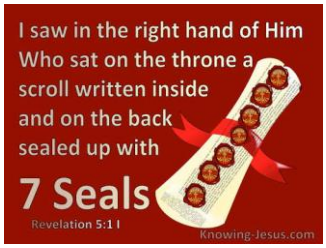
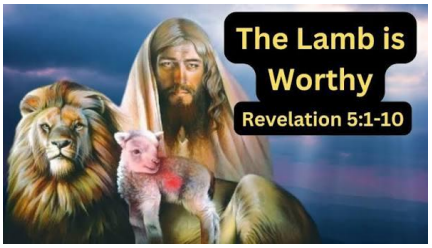
บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 19 พฤศจิกายน 2026

บทอ่านที่หนึ่ง: วิวรณ์ 5:1-10 และพระวรสาร: ลูกา 19:41-44

“หยดน้ำตาของพระเจ้าที่มนุษย์มองไม่เห็น”

สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งในบทอ่านทั้งสองบทวันนี้ คือ เราพบการร้องไห้ของบุคคลสองคน ในบทอ่านที่หนึ่ง **นักบุญยอห์นร้องไห้ เพราะไม่มีผู้ใดสามารถเปิดหนังสือแห่งแผนการของพระเจ้าได้** ในพระวรสาร **พระเยซูเจ้าทรงกันแสง เพราะมนุษย์ไม่ยอมเปิดหัวใจรับแผนการของพระเจ้า** ***คนหนึ่งร้องไห้เพราะปรารถนาจะเข้าถึงพระเจ้า ส่วนอีกพระองค์หนึ่งทรงกันแสงเพราะปรารถนาจะเข้าถึงหัวใจมนุษย์***

1. สิงโตผู้ทรงชนะด้วยการเป็นลูกแกะ

ในหนังสือวิวรณ์ นักบุญยอห์นเห็นม้วนหนังสือที่ประทับตราเจ็ดดวง ไม่มีผู้ใดทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกสมควรจะเปิดหนังสือนั้น ท่านจึงร้องไห้อย่างหนัก แต่ผู้อาวุโสคนหนึ่งกล่าวแก่ท่านว่า อย่าร้องไห้เลย สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ทรงได้รับชัยชนะแล้ว น่าสังเกตว่า เมื่อยอห์นหันไปมองหาสิงโต สิ่งที่ท่านเห็นกลับเป็นลูกแกะที่ดูเหมือนถูกประหารแล้ว แต่ยังทรงยืนอยู่ **ท่านได้ยินเรื่องสิงโต แต่กลับเห็นลูกแกะ!** นี่คือความมหัศจรรย์แห่งธรรมล้ำลึกของศาสนาคริสต์ พระเยซูเจ้าทรงชนะด้วยการยอมเสียสละ ทรงพิชิตความเกลียดชังด้วยความรัก ทรงเอาชนะความตายด้วยการยอมสิ้นพระชนม์ ชาวโลกสอนให้เราเอาชนะด้วยอำนาจ แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเอาชนะด้วยความรัก ชาวโลกถือว่าผู้แข็งแกร่งคือผู้ที่สามารถทำให้คนอื่นร้องไห้ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้เข้มแข็งอย่างแท้จริงคือผู้ที่สามารถเช็ดน้ำตาให้ผู้อื่นได้

2. เมื่อพระเจ้าทรงกันแสง

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้ากำลังเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ประชาชนโห่ร้องด้วยความยินดี แต่ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของประชาชน พระองค์กลับทรงกันแสง ในต้นฉบับภาษา

กรีก นักบุญลูกาใช้คำว่า “*eklausen*” (มาจากภาษากรีกโบราณ **ἔκλαυσεν** ที่พบในพระคัมภีร์ไบเบิล, อ่านออกเสียงว่า "เอ๊ก-เลา-เซน" หรือ "เอ็ก-คลาว-เซิน") ซึ่งสื่อถึง *การร้องไห้ ร่ำไห้ด้วยความเศร้าโศก ระทมใจ ไม่ใช่เพียงน้ำตาที่ไหลออกมาเงียบ ๆ* พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นพระวิหารอันงดงาม กำแพงเมืองอันแข็งแกร่ง แต่พระองค์ทรงมองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น คือหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้น ประมาณ 40 ปีต่อมา ใน ค.ศ. 70 กองทัพโรมันภายใต้การนำของตีตัสได้เข้าทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร แต่สิ่งที่ทำให้พระเยซูเจ้าทรงกันแสงมิใช่เพียงการสูญเสียอาคารบ้านเรือน หากเป็นการที่มนุษย์ไม่ตระหนักถึงโอกาสแห่งพระหรรษทานที่พระเจ้าประทานให้ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าไม่รู้จักเวลาที่พระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมเจ้า” **ความน่าเศร้าที่สุดในชีวิตมนุษย์จึงมิใช่การที่พระเจ้าไม่เสด็จมาหาเรา แต่เป็นการที่พระองค์เสด็จมาแล้ว แต่เราไม่รู้จักพระองค์**

3. อยากเล่าเรื่องราวน่าทึ่งให้ฟัง

วัด “Dominus Flevit” บนภูเขามะกอกเทศ และทัศนียภาพกรุงเยรูซาเล็มจากด้านหลังพระแท่น เป็นวัดที่น่าสนใจมาก ๆ คือ ณ บริเวณลาดเขามะกอกเทศในกรุงเยรูซาเล็ม มีวัดคาทอลิกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่มีสถาปัตยกรรมแปลกตาอย่างยิ่ง ชื่อว่า *Dominus Flevit* เป็นภาษาลาติน แปลว่า “**องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกันแสง**” วัดแห่งนี้สร้างขึ้นตามธรรมประเพณีที่ระลึกถึงสถานที่ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงกันแสงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม สถาปนิกชาวอิตาเลียนชื่อ *อันโตนิโอ บาร์ลุซซี (Antonio Barluzzi)* ออกแบบวัดแห่งนี้ให้มีลักษณะเป็นรูปหยดน้ำตา และเปิดใช้อย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1956 สิ่งที่พิเศษอีกประการหนึ่งคือ ด้านหลังพระแท่นมีหน้าต่างกระจกบานใหญ่ที่สามารถมองเห็นกรุงเยรูซาเล็มได้อย่างชัดเจน

เมื่อพระสงฆ์ถวายบูชามิสซาและผู้คนภาวนาอยู่ในวัดแห่งนี้ ทุกคนสามารถทอดสายตามองเมืองที่พระเยซูเจ้าเคยทรงกันแสงให้

หากพระเยซูเจ้าประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศในวันนี้ พระองค์จะยังทรงกันแสงอีกหรือไม่? เมื่อทอดพระเนตรเห็นสงคราม เด็ก ๆ ที่ไร้เดียงสาต้องเสียชีวิต ครอบครัวที่ต้องพลัดพรากจากกัน มนุษย์ที่เข่นฆ่ากันเพราะความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนาและผลประโยชน์ มนุษยชาติพัฒนาเทคโนโลยีจนสามารถส่งยานออกไปนอกโลก แต่ยังไม่สามารถสร้างสันติภาพระหว่างเพื่อนบ้านได้ เรามีโทรศัพท์ที่ฉลาดขึ้นทุกปี แต่หัวใจของเราฉลาดขึ้นด้วยหรือไม่?

4. อย่าปล่อยให้พระเจ้าเสด็จมาหาเราโดยเปล่าประโยชน์

ชายคนหนึ่งสวดภาวนาทุกวันว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดประทานโอกาสให้ลูกได้ทำความดีสักครั้งเถิด” เช้าวันหนึ่ง ภรรยาขอให้เขาช่วยล้างจาน เขาตอบว่า “อย่าเพิ่งรบกวน ผมกำลังสวดภาวนา” ตอนสาย เพื่อนบ้านสูงอายุขอให้ช่วยยกของ เขาตอบว่า “วันนี้ผมไม่ว่าง” ตอนเย็น ลูกชายอยากพูดคุยกับเขา เขาก็ตอบว่า “พ่อเหนื่อยแล้ว ไปนอนเถอะ” ก่อนเข้านอน เขาสวดภาวนาอีกครั้งว่า “พระเจ้าข้า ทำไมวันนี้พระองค์ไม่ประทานโอกาสให้ลูกได้ทำความดีเลย?” หากพระเจ้าตรัสตอบเขา พระองค์อาจจะตรัสว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้เราไปเยี่ยมเจ้าถึงสามครั้ง แต่เจ้าปฏิเสธเราทุกครั้ง!” บางครั้งเรามัวแต่รอคอยอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ จนมองไม่เห็นพระหรรษทานเล็ก ๆ ที่อยู่ตรงหน้า พระเจ้าอาจเสด็จมาเยี่ยมเราในบุคคลที่สร้างความรำคาญให้เรา ในคนที่กำลังต้องการกำลังใจ หรือแม้แต่ในคนที่เรายังไม่ยอมให้อภัย

5. พระศาสนจักรต้องเป็นพระศาสนจักรที่รู้จักร้องไห้

พระศาสนจักรในยุคปัจจุบันไม่เพียงต้องมีความสามารถในการประกาศความจริง แต่ต้องมีความสามารถในการร่วมทุกข์กับมนุษย์ด้วย เราต้องไม่เพียงสร้างวัดที่งดงาม แต่ต้องสร้างชุมชนที่มีหัวใจงดงาม, ไม่เพียงเปิดประตูวัด แต่ต้องเปิดประตูหัวใจ, ไม่เพียงสั่นระฆังเรียกผู้คนมาหาพระเจ้า แต่ต้องทำให้ผู้คนได้สัมผัสความรักของพระเจ้าผ่านทางชีวิตของเราด้วย, พระศาสนจักรต้องไม่ลืมว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าที่เราติดตามนั้นทรงเป็นสิงโตผู้ได้รับชัยชนะด้วยการเป็นลูกแกะ มิใช่ด้วยการใช้อำนาจเหนือผู้อื่น แต่ด้วยการมอบพระองค์เองเพื่อผู้อื่น**

สรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

หากวันนี้พระเยซูเจ้าเสด็จมาประทับอยู่หน้าบ้านของเรา ทอดพระเนตรชีวิตครอบครัวของเรา ชุมชนวัดของเรา และชีวิตส่วนตัวของเรา พระองค์จะทรงแย้มพระสรวล หรือจะทรงกันแสง? เรายังมีเวลาเปลี่ยนแปลงตนเอง ยังมีเวลาคืนดีกัน ยังมีเวลาให้อภัย ยังมีเวลาบอกรัก และยังมีเวลาทำความดี อย่ารอจนกระทั่งเหลือเพียงความเสียใจ ในสิ่งที่เราเคยมีโอกาสทำ แต่ไม่ได้ทำ ขอให้เราจดจำไว้เสมอว่า **น้ำตาของพระเจ้ามิใช่เครื่องหมายแห่งความพ่ายแพ้ แต่เป็นเครื่องหมายของความรักที่ยังไม่ยอมทอดทิ้งมนุษย์** ขอให้ชีวิตของเราเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระเยซูเจ้าทรงแย้มพระสรวล แทนที่จะทรงกันแสง

เกร็ดความรู้เพิ่มเติมที่น่าสนใจ

หยดน้ำตาพระเนตรของพระเยซูเจ้า – พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงการร้องไห้ของพระเยซูเจ้าอย่างชัดเจนในบริบทสามตอน ได้แก่ หน้าหลุมศพของลาซารัส (ยน 11:35) เหนือกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 19:41) และการอธิษฐานภาวนาด้วยเสียงร้องและน้ำตา (ฮบ 5:7)

พิณและถ้วยทองคำในหนังสือวิวรณ์ – ใน วว 5:8 ถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยกำยานหมายถึงคำอธิษฐานภาวนาของบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นภาพที่งดงามซึ่งช่วยให้เราเข้าใจความหมายของการถวายกำยานในพิธีกรรมชาวคาทอลิก

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ